

РЕШЕНИЕ

№ 30796

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **8640** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административния процесуален кодекс (АПК) вр. чл. 124, ал. 1, предл. второ вр. чл. 59, ал. 5, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) вр. чл. 142, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Н. В. В. от [населено място] – държавен служител в Дирекция „Вътрешна сигурност“ при Министерство на вътрешните работи, началник на отдел 08 „Персонална сигурност на класифицираната информация“ против издадени от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ Заповеди № 7855з – 432 от 05.06.2025 г. и № 7855з – 488 от 23.06.2025 г., с които не ѝ е разрешено ползването на платен годишен отпуск по Заявления рег. № 7855р-6521 от 03.06.2025 г. - за ползване на 9 работни дни за 2024 г., отложени по реда на чл. 59 от ЗДСл, в периода 11.06.2025 г. – 23.06.2025 г. и рег. № 7855р – 7167 от 19.06.2025 г. – за ползване на 1 работен ден, отложен по реда на чл. 59 от ЗДСл за 2024 г. и 10 работни дни за 2025 г., в периода 30.06.2025 г. – 14.07.2025 г.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на оспорените административни актове. Твърди се, че не отговарят на изискванията за форма и съдържание, противоречат на материалния закон и не съответстват на неговата цел. С позоваване на разпоредбата на чл. 140 от АПК е обосновано спазването на срока за обжалване и на двете заповеди. Застъпено е становище за липса на компетентност по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл на органа издал обжалваните административни актове. Оспорено е фактическото основание, на което се е позовал директорът на ДВС при издаване на Заповед № 7855з – 432 от 05.06.2025 г. – продължително ползване на отпуск поради временна нетрудоспособност. С твърдения, че в

периода 02.06.2025 г. – 29.07.2025 г. не са й възлагани документи за изпълнение, жалбоподателката оспорва и фактическото основание, на което ѝ е отказано ползването на платен годишен отпуск и с последващата Заповед № 7855з – 488 от 23.06.2025 г. С позоваване на правната същност на правото на платен годишен отпуск – конституционно гарантирано, неподлежащо на ограничаване от работодателя, е мотивирана теза за противоречие на обжалваните административни актове с изискванията на чл. 57, ал. 4 от ЗДСл. Изложени са аргументи и за нарушение на принципа за съразмерност. От съда се иска да обяви за нищожни оспорените заповеди, поради липса на делегирана компетентност на органа, който ги е издал, а алтернативно – да ги отмени като незаконосъобразни. Претендират се направените по делото разноски.

Жалбоподателката не участва лично в проведените съдебни заседания. Процесуалният ѝ представител адв. П. В., САК поддържа заявените искания в жалбата и аргументите, с които са обосновани. Представя подробни писмени бележки (л. 180 – л. 182). Претендира разноски в размер, съответен на представените доказателства (л. 3, л. 11 и л. 87).

Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“ при Министерство на вътрешните работи не участва лично и не се представлява в проведените съдебни заседания. В писмено становище (л. 188 – л. 189) от изпълняващия функциите по общо и непосредствено ръководство на Дирекцията, съгласно заповед за заместване № 7855з – 900 от 15.12.2025 г., са изложени допълнителни аргументи относно основанията за отказ да се разреши ползването на платен годишен отпуск на жалбоподателката. Поставен е акцент върху резултатите от извършените проверки от Дирекция „Инспекторат“ в Министерство на вътрешните работи и от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда“ по сигналите на жалбоподателката. От съда се иска да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на събраните доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна :

Н. В. В. е служител на Министерство на вътрешните работи от м. февруари 2006 г., а от м. декември 2014 г. е назначена на длъжност по служебно правоотношение в Дирекция „Вътрешна сигурност“ (ДВС).

Със заповед № 8121К – 6713 от 24.08.2017 г. издадена от министъра на вътрешните работи (л. 51), считано от 18.09.2017 г. е назначена, на основание чл. 9 и чл. 15 от ЗДСл, до завръщане на титуляр на длъжността „главен експерт“ в сектор 02 „Проучване и надеждност на служителите и кандидати за служители на дирекции А., НИ, НПИ, структури по чл. 37, т. 7 и чл. 37, ал. 4 от ЗМВР“ към отдел 06 „Персонална сигурност на класифицираната информация“ при ДВС - МВР.

Три години по-късно, считано от 01.09.2020 г., със заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К – 8722 от 25.08.2020 г. (л. 52), е преназначена, на основание чл. 82, ал. 1 и ал. 3 от ЗДСл вр. чл. 30 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, на длъжност „началник на отдел“, отдел 08 „Персонална сигурност на класифицираната информация“ при ДВС – МВР.

Към момента на издаване на обжалваните заповеди жалбоподателката Н. В. е изпълнявала функционални задължения на „началник на отдел 08“ - преназначена е на тази длъжност със заповед за преназначаване № 8121К – 1188 от 14.02.2025 г. издадена от министъра на вътрешните работи (л. 54), след утвърждаване на щатно разписание на длъжностите в ДВС (заповед № RB202004-001-04/К-8 от 15.01.2025 г.). Повишена е предсрочно в ранг, считано от 01.03.2025 г., съгласно заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К – 3267 от 28.03.2025 г. (л. 55).

Със заповед № 8121з – 68 от 22.01.2025 г. (л. 16 – л. 17), на основание чл. 42, ал. 5 от Закона за

администрацията и чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл, министърът на вътрешните работи е делегирал на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР част от правомощията си на орган по назначаване на държавните служители със статут по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, сред които - да разрешават, прекъсват и отлагат ползването на платен годишен отпуск по чл. 50, ал. 2 и чл. 56 от ЗДСл, съгласно чл. 57 – чл. 59 от ЗДСл.

На 03.06.2025 г. Н. В. е подала заявление до директора на ДВС – МВР, заведено с рег. № 7855р – 6521 (л. 13 и л. 70), в което посочила, че желае да ползва отпуск в размер на 9 работни дни за 2024 г. в периода 11.06.2025 г. до 23.06.2025 г. включително, както и - че през този период ще бъде в [населено място], и ще бъде замествана от началника на сектор 02 М. А. Х.. В типовата бланка на заявлението е отразено, че жалбоподателката има неползван платен годишен отпуск - 10 дни от предходната 2024 г. и 30 дни платен годишен отпуск за текущата година.

Заместник директор на ДВС – МВР е изразил писмено становище да се откаже разрешаването на поискания отпуск, на основание чл. 59 от ЗДСл поради „дългосрочното отсъствие на служителя и неизпълнението на длъжностните му задължения като началник на отдел“. Върху заявлението е поставена и резолюция от 03.06.2025 г. „Не! Съобразно мнението на зам. директор Р. М.. В. С. за издаване на заповед“.

Въз основа на тази резолюция е издадена първата от оспорените в настоящото производство заповеди на директора на ДВС – МВР - рег. № 7855з – 432 от 05.06.2025 г. (л. 9, л. 12, л. 71), с която на Н. В. В., началник на отдел 08 не е разрешено да ползва платен годишен отпуск в периода 11.06.2025 г. до 23.06.2025 г., поради дългосрочно отсъствие на служителя, ползван продължителен отпуск за временна неработоспособност в периода 27.02.2025 г – 31.05.2025 г. и необходимост от изпълнение на служебните задължения като началник на отдел 08. Заповедта е връчена на жалбоподателката в деня на издаването ѝ - на 05.06.2025 г.

Втората от обжалваните в настоящото производство заповеди рег. № 7855з – 488 е издадена от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ на 23.06.2025 г. (л. 10, л. 14, л. 73) по заявление рег. № 7855р – 6521 (л. 15 и л. 72), подадено на 19.06.2025 г. (две седмици след връчване на първата заповед), с което жалбоподателката е поискала да ползва 11 работни дни платен годишен отпуск в периода 30.06.2025 г. до 14.07.2025 г. включително, от които 1 работен ден за 2024 г. и 10 работни дни за 2025 г. Отново е посочила, че ще бъде в [населено място] и ще бъде замествана от началника на сектор 02 М. Х..

В типовата бланка на заявлението са отразени броя на дните неползван платен годишен отпуск - за текущата година - 30 дни и 10 дни от предходната 2024 г. Заместник директор на ДВС е изразил несъгласие със заявеното искане, мотивирано с образувана проверка за пропуски в работата на 08 отдел със Заповед № 7855з-454 от 12.06.2025 г.

Върху заявлението е поставена резолюция от 19.06.2025 г. „Не съм съгласен, предвид становището на зам. директор Р. М..“. Обжалваната заповед е мотивирана с извършвана проверка в отдел 08, възложена със заповед № 7855з-454 от 12.06.2025 г. по данни за извършени нарушения от служители в отдела. Заповедта е връчена на жалбоподателката в деня на издаването ѝ – 23.06.2025 г.

По искане на жалбоподателката като доказателства по делото са приобщени – заверени копия на документите от извършени проверки по подадени от нея сигнали

- от Дирекция „Инспекторат“ при МВР – по сигнал до министъра на вътрешните работи вх. № 812102-659 от 25.06.2025 г. (л. 135 – л. 156 и л. 158 – л. 172)

- от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ по сигнал вх. № 25094323 от 26.06.2025 г. (л. 27 – л. 80),

както и заверени копия на документите от проверката, възложена със Заповед № 7855з – 454 от

12.06.2025 г. на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР изменена със Заповед № 7833з-542 от 11.07.2025 г. за изясняване на постъпили данни за допуснат пропуск при проучване за надеждност на курсант от А. (л. 93 – л. 129).

Като доказателства са приобщени и представените от ответника заверени копия на 3 бр. болнични листове, удостоверяващи периоди на временна неработоспособност през 2025 г. на жалбоподателката Н. В.

- № Е. издаден от Лекарска комисия при МИ - МВР за периода от 27.02.2025 г. до 01.04.2025 г. – 34 дни – Решение на ЛКК № 62 от 04.03.2025 г. - предписан режим „домашен амбулаторен“ след стационарно болнично лечение – 4 дни (л. 130, приложен е и към преписката на ИА „ГИТ“ – л. 76),

- № Е. издаден от Лекарска комисия при ДКЦ XVIII С. ЕООД за периода от 02.04.2025 г. до 01.05.2025 г. – 30 дни – Решение на ЛКК № 1424 от 03.04.2025 г. - предписан режим „домашен амбулаторен“ (л. 131, приложен и към преписката на ИА „ГИТ“ - л. 77),

- № Е. издаден от Лекарска комисия при ДКЦ XVIII С. ЕООД за периода от 02.05.2025 г. до 31.05.2025 г. – 30 дни – Решение на ЛКК № 331 от 05.05.2025 г. - предписан режим „домашен амбулаторен“ (л. 132, приложен и към преписката на ИА „ГИТ“ - л. 78).

Към преписката от проверката на ИА „Главна инспекция по труда“ са приложени и още 2 болнични листа

- № Е. издаден от д-р М. П. от МИ - МВР за периода от 22.01.2025 г. до 25.01.2025 г. – 3 дни – предписан режим „домашен амбулаторен“ (л. 75),

- № Е. издаден от д-р С. С. – ГППМП „Вигор“ ООД за 1 ден - 20.06.2025 г. - предписан режим „домашен амбулаторен“ (л. 79),

както и представени с писмо рег. № 785500 – 6615 от 16.07.2025 г. на директора на ДВС – МВР (л. 39 - 41) заверени копия на

- утвърдени графици за ползване на годишните отпуски през 2025 г. на служителите от дирекцията (л. 43 – л. 48).

- длъжностна характеристика за заеманата от жалбоподателката длъжност „началник на отдел“ отдел 08 „Персонална сигурност на класифицираната информация“, рег. № 7855р - 1799 от 17.02.2025 г., връчена на 17.02.2025 г. (л. 56 – л. 61)

- формуляри за оценка на изпълнението на длъжността от жалбоподателката Н. В. за периода 01.01. – 31.12.2023 г. (л. 62 – л. 64) и за периода 29.04. – 31.12.2024 г. (л. 65 – л. 68),

- заявление по чл. 59, ал. 2 от ЗДСл за отлагане ползването на 10 работни дни платен годишен отпуск за 2024 г. през 2025 г. (л. 69),

- заявление рег. № 7855р – 8068 от 09.07.2025 г. за ползване на 10 работни дни платен годишен отпуск за 2025 г. в периода 14.07.2025 г. – 25.07.2025 г. (л. 74).

В утвърдения от директора на ДВС – МВР график за ползване на годишните отпуски през 2025 г. данните за жалбоподателката Н. В. са отразени в отдел 02 на Дирекцията (л. 43). Посочено е, че ще ползва по 5 дни през м. март, м. май, м. юни и м. ноември и 10 дни - през м. септември.

Описаните релевантни за настоящия правен спор факти не са спорни за страните и дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Подадена е от адресат на обжалваните административни актове, с правен интерес от оспорването – неблагоприятно засегнат от властническото волеизявление, в предвидения в разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК двумесечен срок (жалбата е подадена чрез Системата за сигурно електронно връчване и е заведена в Административен съд – София – град с вх. № 19451 на 04.08.2025 г. – л. 5 и л. 6, а оспорените заповеди са връчени за запознаване на жалбоподателката на 05.06.2025 г. –

л. 12 и на 23.06.2025 г. – л. 14).

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Жалбоподателката Н. В. е държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и съгласно чл. 142, ал. 4 от ЗМВР статутът ѝ се урежда от Закона за държавния служител и изчерпателно посочените разпоредби на Закона за Министерството на вътрешните работи.

Съгласно общата норма на чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавната служба се изпълнява въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт, който за заемащите ръководни длъжности (такава е заеманата от жалбоподателката – ръководно ниво 6А – длъжностна характеристика - л. 118 – л. 123), според специалната норма на чл. 158, т. 1, предл. второ от ЗМВР, е министърът на вътрешните работи. Съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗДСл на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР, какъвто е и директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“ (чл. 37, ал. 1, т. 4), могат да се делегират правомощия по отношение на служебните правоотношения с лицата от администрацията, с изключение на назначаването, преместването по чл. 81б, прекратяването на правоотношението и налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“.

В пункт II, т. 1 до т. 12 на приложената към административна преписка Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з – 68 от 22.01.2025 г. (л. 16 – л. 17), на която се е позовал директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“ при издаване на оспорените Заповеди рег. № 7855з – 432 от 05.06.2025 г. и рег. № 7855з – 488 от 23.06.2025 г., са изброени изчерпателно възложените правомощия на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР. Сред тях са :

- т. 1. да разрешават, прекъсват и отлагат ползването на платен годишен отпуск по чл. 50, ал. 2 и чл. 56 от ЗДСл, съгласно чл. 57 – чл. 59 от ЗДСл,
- т. 3. да разрешават и прекратяват ползването на отпуски, съгласно чл. 63 от ЗДСл,
- т. 4. да разрешават ползването на неплатен отпуск по чл. 10г, чл. 57, ал. 5 и чл. 64, ал. 1 от ЗДСл,
- т. 5. да разрешават ползването на платен или на неплатен отпуск по чл. 64а, ал. 1 от ЗДСл
- т. 6. да разрешават ползването на отпуск по чл. 66 от ЗДСл.

Неоснователно е възражението в жалбата, поддържано от процесуалния представител на жалбоподателката за липса на делегирана компетентност на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“, с което е обосновано искането за прогласяване нищожността на оспорените заповеди. Доктрината и съдебната практика (ТР 1/21.01.2022 г. по тълк. д. 4/2019 г. на ОСС, I и II колегия на ВАС, ТР 4/22.04.2004 г. по тълк. д. 4/2002 г. на ВАС, ТР 2/1991 г. на ОСГК на ВКС) приемат за безспорен критерий за нищожност на административния акт липсата на компетентност на административния орган, който го е издал. Нормативно уредена е не само компетентността на административните органи, но и делегирането на правомощия. За да е валидно, делегирането следва да е съобразено с правомощията на делегиращия административен орган и да не включва такива, които са му възложени като изрична компетентност.

В настоящия казус делегирането на правомощия от министъра на вътрешните работи като орган по назначаването на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР е нормативно предвидено в чл. 6, ал. 3 от ЗДСл. Възложените по т. II от заповед № 8121з – 68 от 22.01.2025 г. на министъра на вътрешните работи не включват предвидените изключения – назначаване, преместване по чл. 81б, прекратяване на служебното правоотношение и налагане на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Тезата, че със заповедта не е делегирано правомощието по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл не съответства на съдържанието ѝ, а и на основния принцип по чл. 4, ал. 1 от АПК. Липсата на текстово изписване в т. II.1 на заповед № 8121з-68 от 22.01.2025 г. на правото да се откаже разрешаване на ползване на поискан платен годишен отпуск в други случаи, съгласно чл. 59, ал.

5, т. 3 от ЗДСл, не предпоставя липса на компетентност на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“, доколкото заповедта не предвижда подобно изключение по отношение на хипотезите на чл. 59, ал. 1 – ал. 6 от ЗДСл за разлика от изключенията, които са предвидени в пункт I, т. 1 до т. 3 от заповедта.

Правомощието по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл се упражнява от органа по назначаване при оперативна самостоятелност, доколкото задължително условие за ползване на платения годишен отпуск е писменото разрешение на органа. Оспорените административни актове са издадени от компетентен орган, в съответствие с делегираните правомощия от министъра на вътрешните работи, в предвидената от закона форма – със заповед на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“, ръководител на структура по чл. 37, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Съдът не констатира допуснати нарушения на административно производствените правила при издаването им, които да предпоставят тяхната отмяна на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Задължителен елемент при упражняване на правомощието по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл е заповедта да е мотивирана и да съдържа не само юридическите, но и фактическите основания за отказа, въз основа на които е извършена дължимата преценка за наличие на „друг случай“, различен от предвидените в чл. 58 и чл. 59, ал. 1 – ал. 3 от ЗДСл, както и за съответствие с нормативно установената легитимна цел - временно ограничаване на конституционно защитеното право на служителя да ползва поискан платен годишен отпуск, отложен по реда на чл. 59, ал. 5, т. 1 от ЗДСл и/или полагащ се за календарната година, в която е заявено искането.

И в двете оспорени заповеди ясно и конкретно са посочени фактическите основания, на които се е позовал директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“, за да откаже да разреши ползването на поискания от жалбоподателката Н. В. отпуск със заявлението ѝ от 03.06.2025 г. – 9 работни дни отложени, по реда на чл. 59, ал. 3, т. 1 от ЗДСл от предходната 2024 година, в периода 11.06.2025 г. до 23.06.2025 г. – посочено е, че е необходимо да изпълнява служебните си задължения като началник на отдел, с оглед продължителния период на ползван отпуск поради временна нетрудоспособност, а по заявлението от 19.06.2025 г., с което е поискано ползването на 1 работен ден, отложен по реда на чл. 59, ал. 3, т. 1 от ЗДСл от предходната 2024 година и 10 работни дни за календарната 2025 г. за времето от 30.06.2025 г. до 14.07.2025 г., в мотивите на заповедта е посочено, че се извършва проверка в един от секторите на отдела, ръководен от жалбоподателката по постъпили данни за извършени нарушения от служители в отдела.

Правото на отпуск и на почивка е конституционно регламентирано субективно право на служителя (чл. 48, ал. 5 от Конституцията), което се упражнява при условия и ред, определени със закон. В конкретния казус приложим е предвиденият в Закона за държавния служител, доколкото разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР сочи за относими за държавните служители със статут по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само нормите на чл. 189, ал. 1, т. 7 и чл. 190, ал. 2 от ЗМВР, а те са неприложими в настоящото производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 1 от ЗДСл размерът на редовния платен годишен отпуск на държавни служители с минимален служебен, трудов и/или осигурителен стаж от 4 месеца е 20 работни дни и може да бъде увеличен при наличие на основанията по чл. 50, ал. 2 от ЗДСл - с до 12 работни дни. Платеният годишен отпуск се ползва с писмено разрешение на органа по назначаването наведнъж или на части през календарната година, за която се полага (чл. 57, ал. 2 вр. ал. 1), а след отмяната на разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от ЗДСл (ДВ, бр. 57 от 22.07.2026 г.), въведеното през 2011 г. задължително изготвяне на график за ползване от държавните служители на платения годишен отпуск за следващата година и одобряването му от органа по назначаване до 31 декември на предходната календарна година, не е възпроизведено като изискване в друга норма от действащата нормативна уредба. В становището на административния орган, рег. №

785500 – 6615 от 16.07.2025 г., представено в хода на проверката от ИА „Главна инспекция по труда“ (л. 39 – л. 40) е посочено, че годишните графици за ползване на отпуск от държавните служители със статут по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗДСл до края на съответната календарна година, за която се отнася, е в изпълнение на вътрешно ведомствена заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з – 315 от 23.03.2021 г., издадена на основание чл. 189, ал. 7 от ЗМВР, и има за цел безпроблемно изпълнение на функциите на Дирекцията.

Посочените фактически основания в мотивите на оспорените заповеди съответстват на данните в представените към административната преписка документи – заверените копия на болнични листове сочат продължителният период на отсъствие на жалбоподателката - за времето от 27.02.2025 г. до 31.05.2025 г. включително. Не е спорен и фактът, че първото подадено заявление с искане за ползване на платен годишен отпуск през 2025 г. е подадено в първия работен ден на жалбоподателката - на 03.06.2025 г. и е за ползване на повече от предварително заявените в утвърдения график - 5 работни дни през м. юни. С такава продължителност – повече от пет работни дни е и второто подадено заявление на 19.06.2025 г., в което е посочен и различен от първоначално планирания период на ползване – през м. юли – за времето от 30.06.2025 г. до 14.07.2025 г.

Междувременно жалбоподателката е сезирала директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ с Докладна записка рег. № 7855р-6624 от 05.06.2025 г. (*в същия ден е издадена и първата оспорена заповед - л. 109 – л. 110*) за пропуск в работата на служител от един от секторите в отдела, настъпил по време на отсъствието ѝ поради временна нетрудоспособност, която е послужила като основание за възлагане на проверка със заповед на директора рег. № 7855з – 454 от 12.06.2025 г. (л. 105). От приложените документи към преписката, изготвена при тази проверка (л. 95 – л. 129) се установява, че тя е приключила на 30.07.2025 г. с изготвена, съгласно заповедта на директора на ДВС, Справка за резултатите рег. № 7855р - 8973 (л. 95 – л. 102). Междувременно, по подадено на 07.07.2025 г. трето заявление от жалбоподателката, рег. № 7855р – 8068, директорът на ДВС ѝ е разрешил да ползва 10 работни дни от платения годишен отпуск за 2025 г. в периода 14.07.2025 г. – 25.07.2025 г. (л. 74), непосредствено след като е представила на председателя на проверяващата комисия писмен отговор, рег. № 7855р – 7835 от 03.07.2025 г. (л. 116) на поставени ѝ въпроси, рег. № 7855р – 7639 от 01.07.2025 г. и е предала с писмо рег. № RB202018-001-15/3-2249 от 09.07.2025 г. изискано ѝ ДПН № 8-С-8951/2025 г. (*т.3, стр. 2 от Справката - л. 96*).

Оперативната самостоятелност при упражняване на правомощието по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл изключва съдебния контрол по отношение на мотивите, с които по целесъобразност органът по назначаване е приел, че за заявените в първите две заявления периоди не може да разреши на служителя да упражни правото си на отпуск. Съгласно разпоредбите на чл. 145, ал. 1 и чл. 169 от АПК, административните актове се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, а при оспорен административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, проверката включва разполагал ли е административният орган с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност.

Оспорените в настоящото производство заповеди на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР отговарят на изискванията за компетентност на органа и законосъобразно упражняване при условията на оперативна самостоятелност на делегираното правомощие по чл. 59, ал. 5, т. 3 от ЗДСл, с конкретно изложени фактически и правни съображения във всяка заповед. Не е налице и твърдяното в жалбата нарушение на чл. 6 от АПК. И в трите заявления – от 03.06.2025 г., от 19.06.2025 г. и от 07.07.2025 г., с които е поискала да ѝ бъде разрешено ползване на платен годишен отпуск Н. В. е посочила, че за времето на поискания отпуск ще е в [населено място]. Не е отразила други причини, които налагат ползването на поискания отпуск – 9 работни

дни със заявлението от 03.06.2025 г., а със следващите две заявления от 19.06.2025 г. и 07.07.2025 г. - 10 работни дни, в конкретно посочените периоди в първите две заявления – за времето от 11.06.2025 г. до 23.06.2025 г. и за времето от 30.06.2025 г. – 14.07.2025 г., за да се приеме, че е била ограничена в упражняването на правото си на отпуск повече от презюмираната в закона нужда, наложена от изпълняваната държавна служба.

Разрешеният отпуск в заявения размер - 10 работни дни за календарната 2025 г., в период различен от първоначално одобрения при планирането на годишните отпуски за 2025 г. непосредствено след представяне на проверяващата комисия на изисканата информация и документация е доказателство за спазване на задължителното изискване на чл. 6, ал. 4 от АПК.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита за неоснователна и недоказана жалбата на Н. В. В. срещу издадените от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР заповеди от 05.06.2025 г. и от 23.06.2025 г., с които на основание чл. 58, ал. 5, т. 3 от ЗДСл, ѝ е отказано ползването на платен годишен отпуск в заявените периоди през м. юни и м. юли 2025 г. По делото не са представени доказателства за направени разноси от ответната страна. Не е заявена и претенция за присъждане на разноси, поради което при този изход на спора, съдът не дължи произнасяне по чл. 143 от АПК.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. В. от [населено място] – държавен служител в Дирекция „Вътрешна сигурност“ при Министерство на вътрешните работи, началник на отдел 08 „Персонална сигурност на класифицираната информация“ против издадени от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ Заповеди № 7855з – 432 от 05.06.2025 г. и № 7855з – 488 от 23.06.2025 г., с които не ѝ е разрешено ползването на платен годишен отпуск по заявление рег. № 7855р-6521 от 03.06.2025 г. - 9 работни дни за 2024 г., отложени по реда на чл. 59 от ЗДСл, за времето от 11.06.2025 г. до 23.06.2025 г. и по заявление рег. № 7855р – 7167 от 19.06.2025 г. – 1 работен ден, отложен по реда на чл. 59 от ЗДСл за 2024 г. и 10 работни дни за 2025 г., за времето от 30.06.2025 г. до 14.07.2025 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: